

ntamo

Maaria Päivinen

MINÄ RAKASTAN SINUA NUORI MIES

MINÄ RAKASTAN SINUA NUORI MIES

MAARIA PÄIVINEN

Silja ja Mai, ntamo 2010

© 2011 Maaria Päivinen

ISBN 978-952-215-163-6

SARJAN ULKOASU

Marko von Konow

KANNEN KUVA

Anni Halonen

VALMISTAJA

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2011

ntamo

www.ntamo.net

Maaria Päivinen

MINÄ RAKASTAN SINUA NUORI MIES

ROMAANI

ntamo

Omistettu sinulle, nuori mies, jota minä rakastan

En koskaan saa sinua aivan eheäksi,
kootuksi, liimatuksi, siististi saumatuksi.

– Sylvia Plath –

Minä rakastan sinua nuori mies, jonka selkää läikyttävät pienet linnut, perhosetkin, kärpästen suma, rakastan niin että kipeää tekee. Ja sinä pidät kättäsi väärän henkilön uumalla, sinä pidät sinun vahvaa, turvallista kättäsi kaukana, ja minä rakastan sinua, rakastan niin että pitää lähteä, sinun silmissäsi kuuma ala, minä rakastan sinua nuori mies, rakastan kuin pieni kivi.

Mariellan kasvot tyynet, hänen sisällään riehuvat saattueet, minä rakastan rakastan, sinua sinua. Hän taltioi tämän hetken videokameralla. Taltioi, koska oli unohtanut jo melkein kaiken siihen asti kuluneesta elämästään.

Paitsi nuoren miehen unelman.

Puut, saattueet, hautajaisista herkän hymyn.

Hänen surunsa, hänen viileän, viileän itkunsa.

Päivät, joina kevyt kastuminen ei haitannut.

Hän kiemurteli videokameran edessä niin kauan, että näytti mielestään tarpeelliselta. Sitten hän kirjautui palveluun. Ne ilmestyivät jälleen. Mariellaa palelsi.

Tämä mies tässä edessä katsomassa läpi. Tämän miehen kasvot: piirros köyhyydestä. Miehen suusta putoilevat ohjeet polttivat, olivat vähintäänkin totta. Pelkkää, silkkaa tätä hetkeä.

Tähän oli tultu; Mariella katsoi miestä kyynelkanavat tukossa ja irvisti, kun mies jatkoi kummallista saneluaan, virttä, jota oli jo kuukaudenpäivät ehtinyt sanella, aina siitä lähtien kun Mariella oli näihin kasvoihin tarttunut. Hän ei päässyt enää irti. Ei, vaikka mies kasvoineen pilkkoi häntä, pieniksi osiksi vajonnutta naista.

Kun painat nappulaa, hän katoaa. Ei enää ole.

Paina sitä nappulaa.

Paina uudelleen.

Huomaatko.

KLIIK

Ei ollut Mariellan tapaista totella noin epämiellyttävää, uhmakasta jumalaa. Mutta siinä hän paineli nappulaa ja näki kuinka tuo mies, mustasilmäinen, kumarareunainen, aivan liian kulmikas reunusti häntä, pakeni.

KLIIK. Mariella oli oppinut vihaamaan tuota ääntä, tuota pikaista elettä.

KLIIK, KLIIK, hän painoi muiden kasvojen ohi, etsi miestä kuitenkin taas.

Tämän miehen kasvojen edessä mikään muu ei kelvannut, oli toteltava. Oli painettava nappulaa, Mariella piti sormeaan siinä koko ajan, antoi koko ruumiinsa painon valahtaa.

Käsi tärisi sen jälkeen.

Käsi tärisi, kun se tuhosi jonkun, jonkun kasvoista noinkin kauniin, jonkun ihan mukavan, tavallisen ehkä.

Mariella mietti, miksi niin monet miehet raiskaavat naisia. Miksi rakastavat. Miksi pitävät käsistä kiinni, sulkevat suun ja pakottavat.

Eikä tämä nainen ruudun pinnalla ollut pysyä hereillä.

Hän katsoi tyhjää mustaa aukkoa.

Kasvoja, kadonneita.

Hän oli poistanut edestään komentokeskuksen, minä rakastan sinua nuori mies, hän uikutti, vaikka sääliittäväksi heittäytyminen auttoi kaikista vähiten. Kuului vain KLIIK. Klik, klik. Niin hän poisti, napinpainalluksella joka tuntui sanansaattamiselta, toisen päälle käymiseltä. Karkaamiselta siitä, mitä oli siihen asti ollut.

Ehkä tuo joku jonka hän poisti oli juuri häntä varten ole-massa.

Ehkä tuo joku oli hänen nuori miehensä, palaaaja, jokin uu-destaan rakentunut nuori.

Mariella upotti miehen häikäisevine kasvoineen suohon, nylki kuin kanalinnun. Hän tunsu samalla ikuista tyhjää. Hän oli juuri totellut käskyä, jota ei vielä muutama kuukausi sitten olisi totellut edes maksusta. Olihan hänellä sentään *ol-lut* käsitys oikeudesta, moraali, se hänellä oli ollut, oikeuden-taju. Lipevä oikeudentaju, mutta oikeudentaju kuitenkin.

Vaan eipä ollut enää. Ei sen jälkeen, kun hän oli löytänyt tämän sivuston, veljensä suositteleman kasvopalvelun, joka syötti hänen eteensä miljoonia naamoja pelkällä napin pai-nalluksella.

Ensi kerrasta lähtien hän oli jäänyt kiinni.

Ja yksin, vaatimattomiin ilmeisiin, hän tarttui.

Yksi ainoa naama muistutti siitä nuoresta miehestä, jonka selkää Mariella oli joskus löyhyttänyt kuumalla ilmalla, sini-sellä silkkikankaalla. Miehestä, joka oli valunut myöhemmin hänen käsistään pois, jättänyt tilalle mustan aukon, jonka reunalla Mariella yhä vain keikkui, halusi tihkua mukaan mutta ei kuitenkaan uskaltanut.

Hän piirsi kuulakärkikynällä kalenteriinsa ympyrää, laa-jensi sen kahdeksikoksi, kutisti sitten taas. Hän ropelsi kynä-telinettä, löysi sieltä harpin, laajensi ympyrästä symbolisen, tasareunaisen kuvion, jossa ei ollut yhtään virhettä. Aivan kuin nuo kasvot äsken. Muoviset ja paljaat, aivan liian pal-jaat.

Kulmikas nauru kadonnut ruudulta, huone tuntui kylmäl-tä.

Tyhjyys karmi niin paljon, että Mariella kirjautui yhä uudempien kasvojen edestä ulos, jatkoi numerosarjojen nä-

pyttelyä koneelle, hänhän oli töissä. Töissä piti tehdä töitä, kuinka yksinkertaista tämä elämä olikaan, automaattista kertakaikkiaan. Lakien sanelemaa hattaraa. Hattaraa suupielissä, hattaraa varhaisilta kesiltä. Mariella pyyhkäisi huuliaan. Hänen oli kipeä olla.

Haluatko nähdä automaattiaseen naamallasi, oli häneltä kysytty nuoren miehen kuolinaamuna. Minä rakastan sinua, rakastan vielä, Mariella siemaisi jäähtyneen teen kupista, irvisti, vihreä jäähtynyt tee oli pahaa, hän ihmetteli miten tuo sama litku maistui niin hyvälle lämpimänä, jatkoi sitten töitään kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Kuin häneltä ei olisi kukaan koskaan poistunutkaan. Kuin kalenterissa ei olisi ollut tätä päivää, tätä lokakuun loppua.

Kuoleman vuosipäivää.

Tanssiaiset hautajaisissa.

Mariella oli vetänyt huumeannoksen sinä päivänä, pudonnut tuoleilta, kaatunut lattioille. Hänen kätensä olivat kohonneet sivuille, hän oli lentänyt. Hän oli laulanut.

Enkeli, enkeli taivaan.

Hän siirsi kätensä työn ääreen. Antoi ajatusten olla karrikailematta, vaikka tahtoikin lähteä täältä. Hänen oli saatava kasaan kokonainen elämä vähintään vuodeksi, mieluiten kaikkeksi ajaksi. Voisi katsoa muita maita, nähdä aavikoita, erilaisia vyöhykkeitä.

Sillä tavalla voisi unohtaa viimeinkin.

Hän siirsi jokaisesta kuukausipalkasta puolet sivuun, säästötillille. Että pärjäisi sitten, kun lähtisi. Hänen *täytyi* lähteä. Vähintään ikuisiksi ajoiksi johonkin vähemmän kyynisempään. Ehkä jonnekin synnyinseuduille. Ehkä viimein takaisin äidin syliin.

Mariella oli suunnitellut pakoaan kenties jo nuoren miehen kuolemasta saakka. Mitään hän ei ollut saanut vielä ai-

kaiseksi. Tämä oli niin turvallista, olla lähellä hautakumpua, katsella tutusta hyllystä nuoren miehen valikoituja kuvia.

Sitä paitsi hän oli liian mustatukkainen näille leveysasteille, liian hämärä leski. Hän oli valkoisen hevosen selästä tiipahtanut laajentunut kyynel.

Jonka täytyi vihdoinkin muuttua.

Hän raksautti radion kiinni. Työtoveri mulkaisi pahaenteisesti, nousi tuoliltaan, kävi napsauttamassa laitteen takaisin päälle. Minä kuulen, minä löydän, laulettiin. Minä näen, minä näen mitä teet minulle.

Sinä et ole, etkä koskaan ole ollut, yhtään mitään.

Olet koko elämäsi ajan pelkkä paska.

Numeroina nolla.

KLIIK

Seam nauroi. Hän ei ollut koskaan nauranut niin maireasti. Hän katsoi viisasta silmäparia suoraan ja ylimielisesti. Kuka tuo kuvitteli olevansa, tuo tuossa katseen päässä katsoimassa kellertävillä silmillään, ruotimassa säälimättömästi vihaisen, katkeran naisen suulla.

Seam oli liian huvittunut vaihtaakseen seuraa. Hän tapitti tuota toista suoraan silmiin niin syvälle kuin omalta tuoliltaan ylsi. Tuo toinen irvisti. Seam ei luovuttanut.

Tuo toinen teki kaikkensa, jotta Seam räjähtäisi, kyllä hän tiesi nämä tapaukset.

Toinen odotti, että hän pulpahtaisi tyynen pintansa alta esiin kuin vaurio. Rökittäisi, antaisi palaa takaisin, tuo toinen hankkisi todisteita ja suistaisi hänet pois. Niin viekkaaksi oli maailma mennyt. Tuhosivat jo pelkästä tuhoamisen ilosta.

Mutta Seam ei keskeyttänyt terävän naisen viihdyttämistä edes silloin, kun neiti Teräväpiirto saapui työpisteen ääreen ja laski hänen kopioitavakseen 5000-liuskaisen tiivistelmän edellisyön luomiskokouksesta.

Ylijumala Teräväpiirto, Seam sanoa töksäytti kohteliaammin kuin tarkoitti. Ei hän johtajatarta suoranaisesti inhonnut, mutta hyytävältä huone tuntui aina kun he olivat siellä kaksin.

Teräväpiirto pyyhkäisi kädellään Seamin olkaa. Poisti lakaisukoneen lailla siinä hilluvat hilseet. Pidä parempaa

Minä rakastan sinua nuori mies, jonka selkää
läikyttävät pienet linnut, perhosetkin, kärpästen
suma, rakastan niin että kipeää tekee, ja sinä pidät
sinun syliäsi väärän ihmisen välissä, sinä pidät sinun
ehdotonta, ylpeää syliäsi väärässä asennossa avoinna, ja
minä rakastan sinua, rakastan niin että lähden, sinun
huulillasi pimeä käytävä, minä rakastan sinua, rakastan
kuin rautalanka.

Hänen laulunsa huurua.

Hänen laulunsa hautajaisten kohokohta, kyynelet
vieraiden poskilla.

Maaria Päivinen (s. 1982) on opiskellut kirjoittamista
Kriittisessä korkeakoulussa ja julkaissut aiemmin
teoksen *Silja ja Mai* (ntamo 2010), joka ”vyöryttää
luettavaksi monikerroksisen, obsessoituneen
naiseuskokemuksen” ja jossa ”lyyrisenkauniit,
hempeätkin kielikuvat yhdistyvät raastavaan,
ristiriitojen täyteiseen fyysisyyden kuvaukseen”.
(Virpi Alanen, Kiiltomato.net)

ISBN 978-952-215-163-6

9 789522 151636 >